

Subota, 12.02.2011.g.

Jučer opet plava osmrtnica na ploči pred crkvom. Već sam se pobojavao da je opet neko dijete. No, nije umrlo dijete. "Kod Boga na istinu" otišao je jedan mladi čovjek. Znao sam ga "iz viđenja". Bio je to jedan mladi čovjek pun mladenačke energije i vica. Ali, pričalo se da ima velikih problema s drogom. Zli duh toga poroka ušao je u njega i nije ga napuštao. Vjerojatno se borio protiv njega, vjerojatno su mu i njegovi najbliži u tome pomagali, vjerojatno se i molili. No, na kraju je okončao ovaj svoj zemaljski život gubeći bitku sa tim zlom. To je završetak bitke ali ne i kraj borbe. Jer, zadnji čin borbe odvit će se kod Gospodina.

Nisam baš toga mladog čovjeka osobno poznao pa i neću ići na njegov sprovod. A da sam ga bolje poznao, da sam mu češće viđao lice, sigurno bi mu otišao na sprovod. Jedan razlog bi bio da mu obitelji izrazim sućut i prisustvujem ukopu njegovog tijela. Drugi razlog bi bio da mu vidim izraz lica, ondje u lijesu, prije pokopa, da se pomolim za njega i prekrižim ga.

Svakom pokojniku, pogotovo ako sam ga poznao i znao njegov način ovozemaljskog života, na posljednjem izrazu lica, kada je njegova duša napustila njegovo tijelo, vidim da li je tražio i našao Gospodina u trenutku svoje smrti.

Sve to iznosim radi jednog, mogu reći da mi je bio jako dobar poznanik, čovjeka koji je također umro relativno mlad. Drogirao se i zatajilo mu je srce. Taj čovjek stalno živi u mojim mislima i predstavlja sinonim za nekoga koji je bio dobar čovjek ali se odao ispraznostima života te ga je preuzelo i počelo kontrolirati zlo. Onda je, u jednom trenutku svoga života, kada je ostao bez materijalnih stvari, želio promijeniti način svoga života i pobjeći od zla.

Tako je i sa mnom vodio nekoliko razgovora o tome. Nije hodao u crkvu ali je Gospodin bio

negdje oko njega. GOSPODIN ZNA ZAŠTO. Pa sam mu ja pričao, to je bilo prije 5-6 godina, o tome da se i ja tražim i da pokušavam to preko Gospodina i hodanja na nedjeljne mise. A on mi je rekao da i njegova druga žena ide nedjeljom u crkvu ali da on ne ide. Pa sam mu rekao neka jednom ide s njom. Neka samo radi ono što i oni drugi rade.

Rekao sam mu da prvi put vjerojatno neće ni upamtiti što se tamo događalo, neće razumjeti što se govori, ali će s vremenom, kada bude išao više puta, početi osjećati neki mir. Jer tamo se nitko ne dere, nema riječi mržnje, ljudi su mirni, pjeva se. Pa i ako ne izdrži cijelu misu, neka ostane dokle može. Pa drugi put ponovno, dok ne počne osjećati i čuti što se oko njega događa. To sam skoro sve i ja prošao pa sam mu mogao to svjedočiti. I obećao mi je da će ići.

Sreli smo se ponovno nakon dva mjeseca. I odmah mi je rekao da je išao jedanput s ženom u crkvu na misu ali je izdržao unutra samo 15-tak minuta. Rekao mi je da više nije mogao. Da se sve u njemu bunilo i da je morao izaći van. **KAKO JE ZLO VEĆ U NJEMU BILO JAKO!**

A lice mu je bilo izmučeno od te stalne borbe. Od drogiranja. Čak nije ni vrlo pio.

I ne dugo nakon toga on je umro. Rekli su da je umro u snu. Vjerojatno mu je zatajilo srce koje je izgubilo borbu s tim zlim duhom droge u njemu.

Više se ne sjećam zašto mu taj dan nisam mogao ići na sprovod. Bilo mi je jako žao radi toga. Otišao sam mu na grob nakon nekoliko dana i pomolio se za njega i malo porazgovarao s njim, s njegovom dušom. I plakao sam mu tamo na grobu. Ali suze radosnice. Bio sam tužan onako, kako smo mi ljudi **(krenule su mi suze i osjetio sam poziv od Gospodina da za dušu tog pokojnika izmolim KRUNICU BOŽJEG MILOSRĐA, pa sam kleknuo pred sliku BOŽJEG MILOSRĐA i izmolio, kroz suze, tu Kronicu)**

tužni ali sam bio sretan jer sam, bez obzira koliki je on grješnik bio, već tada osjetio da je njemu na

ONOM

SVIJETU

PUNO

BOLJE.

I

BIO

SAM

SIGURAN
DA
JE
TO
GOVORIO
I
NJEGOVO
IZRAZ
LICA
KADA
JE
LEŽAO
U
MRTVAČKOM
SANDUKU
PRIJE
UKOPA.

Htio sam se u to uvjeriti pa sam potražio njegovog brata. Između ostalog, pitao sam ga i kakav mu je brat imao izraz lica kada je bio u mrtvačkom sanduku. On me upitno pogledao, nije razumio što ga hoću pitati. A ja ponovim pitanje dodajući: "Da li mu je lice bilo mirno i opušteno?". On se malo zamislio, pogleda me i reče mi da mu je lice stvarno bilo opušteno i mirno kao da se, nakon svih tih problema u životu, konačno smirio.

A ja sam znao da se smirio jer je Gospodin bio s njim. I zato jer je u onaj zadnji čas svojega života, kada ga je Gospodin pozvao da prizna svoje grijehе i pokaje se za njih, on prihvatio GOSPODINOVO MILOSRĐE, KOJE ĆE GOSPODIN DATI SVIMA NAMA U TRENUTKU NAŠE
MRTI,
te mu priznao svoje grijehе i pokajao se za njih.

I TADA SAM BIO JAKO SRETAN A NISAM TOLIKO POZNAVAO GOSPODINA. NO, GOSPODINE
JE
DAO
VEĆ
ONDA
DA
SPOZNAM
SPASENJE

TE
DUŠE.
NIJE
ZAVRŠILA
U
PAKLU.

RADI TE SREĆE I SADA SU MI NEKOLIKO PUTA KRENULE SUZE.

O KOLIKO JE BOŽJE MILOSRĐE!

**I U POSLJEDNJEM ČASU NAŠEG ZEMALJSKOG ŽIVOTA ON NAM NUDI SPASENJE. I N
EMA
TAKVOG
GRJEŠNIKA
I
NEMA
TOGA
GRIJEHA
KOJEG
GOSPODIN
NEĆE
OPROSTITI.
ČAK
I
U
SAMOM
TRENUTKU
SMRTI.
SAMO
TREBA
GRIJEH**

**PRIZNATI
I
POKAJATI
SE
ZA
NJEGA.**

Jest da se onda mora "odraditi" i jedno vrijeme u Čistilištu, da se dadne vremenska zadovoljština za počinjene grijehе. No, to će kad-tad završiti i duša će biti vječno spašena. Neće za uvijek propasti.

Zato mi ostaje u glavi pitanje da li se i taj mladi čovjek, kojemu je danas pokop, u posljednjem trenutku svojeg života, **OBRATIO GOSPODINU, PRIZNAO SVOJE GRIJEHE I ZA NJIH SE POKAJAO.**

Vidio bih mu to na njegovom izrazu lica. Ovako samo ostaje da ga se danas sjetim u molitvama.

I dajmo, ispovjedimo svoje grijehе i pokajmo se za njih, dok još možemo ovdje na zemlji i vremenski zadovoljiti za njih. Kada možemo izmoliti pokoru ili ju učiniti dobrim djelima. Sada ovisimo sami o sebi.

Kada jednom umremo, ovisit ćemo o molitvama drugih I **O BEZGRANIČNOM BOŽJEM MILOSRĐU.** A ono mora dobiti i vremensku zadovoljštinu, bar od većine od nas.

**MOLIMO KRUNICU BOŽJEG MILOSRĐA ZA SVE TRPEĆE DUŠE NA OVOM SVIJETU. TI
ME
ĆEMO
I
NA**

SEBE
ZAZVATI
BOŽJE
MILOSRĐE.
ZAHVALJUJMO
BOŽJEM
MILOSRĐU.

BLAGOSLOVLJEN TI BOŽE U VIJEKE!